

Mulțumiri de toamnă

Felix

Cu vânturi ce cântă prin coame de cai
Și brume țipând sub copite,
Ne-nvăluie toamna, purtându-și pe strai
Odăjdii de-arămuri topite.

Pe cerul clipind tot mai rar siniliu
Își trage nezborul și plumbul,
Și reci adieri hohotind a pustiu
Sărută cu foșnet porumbul.

Lipsindu-i din scenă prea mulți cântăreți
Închide și ea stagiunea,
Lăsând croncănituri de negre tristeți
Să-și fâlfâie-n zbor pasiunea.

Acesta-i tabloul când pleoapele dor
De strânse ce sunt, de-ncordare,
Dar când se ridică al inimii stor
Vezi toamnă bogată și...soare.

Și-atunci înțelegi că orice anotimp
Își poartă comoara în sine,
Divină-mpletire, imună la...timp,
De „bun”, de „frumos” și de „bine”.

Și cântecul lipsă pe-al toamnei album
Să-l scriem divinului Tată:
Cântând mulțumim pentru toamna de-acum,
Pe care ne-ai dat-o bogată!

Simion Felix Marțian
Neunkirchen, 1 octombrie 2019